

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (състав по жалбите)

23 май 2007 година *

По дело T-223/06 P

с предмет жалба, подадена срещу определението на Съда на публичната служба на Европейския съюз (втори състав) от 13 юли 2006 г. по дело Eistrup/Парламент (F-102/05, все още непубликувано в Resueil) и целяща отмяната на това определение,

Европейски парламент, за който се явяват г-н Н. von Hertzen и г-жа L. Knudsen в качеството на представители,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Ole Eistrup, длъжностно лице в Европейския парламент, с местожителство в Knebel (Дания), за когото се явяват адв. S. Hjelmborg и адв. M. Honoré, avocats,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

* Език на производството: датски.

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(състав по жалбите),

състоящ се от: г-н В. Vesterdorf, председател, г-н М. Jaeger, г-н J. Pirrung,
г-н М. Vilaras и г-н Н. Legal, съдии,

секретар: г-н Е. Coulon,

постанови настоящото

Решение

- 1 Със своята жалба, подадена на основание член 9 от приложението към Статута на Съда, Парламентът иска отмяна на определението на Съда на публичната служба на Европейския съюз от 13 юли 2006 г. по дело Eistrup/Парламент (F-102/05, все още непубликувано в Resueil, наричано по-нататък „обжалваното определение“), с което Съдът на публичната служба е отхвърлил възражението за недопустимост, което Парламентът е повдигнал във връзка с нарушение на член 43, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, приложим *mutatis mutandis* към Съда на публичната служба по силата на член 3, параграф 4 от Решение 2004/752/ЕО, Евратом на Съвета от 2 ноември 2004 година за създаване на Съда на публичната служба (ОВ L 333, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 5, стр. 142), поради това че вместо саморъчен подпис на адвоката на жалбоподателя в първоинстанционното производство, в жалбата е имало печат, възпроизвеждащ подписа на този адвокат.

Относно първоинстанционното производство

- 2 С жалба, първоначално подадена пред Първоинстанционния съд на 20 октомври 2005 г., г-н Eistrup иска от една страна отмяната на решението от 13 декември 2004 г., с което Парламентът е определил в неподходящ според него размер обезщетение, което е трябвало да му се изплати с оглед неговото закъсняло възстановяване след отпуск по лични причини, както и отмяна на решението от 12 юли 2005 г. за отхвърляне на жалбата, насочена срещу решението от 13 декември 2004 г., и от друга страна — осъждането на Парламента да го обезщети за претърпяната вреда.
- 3 След като установява, че жалбата съдържа печат, възпроизвеждащ подписа на адвоката на г-н Eistrup, с писмо от 25 октомври 2005 г. секретариатът на Първоинстанционния съд кани този адвокат да представи становище по въпроса дали са спазени разпоредбите на член 43, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник, съгласно които „оригиналът на всеки материал по делото трябва да бъде подписан от представителя или адвоката“ на страните.
- 4 В отговор адвокатът на г-н Eistrup потвърждава със записка от 5 ноември 2005 г., че той е автор на подписа, положен върху жалбата. Той добавя, че е редно по подобие на датското право този начин на подписване да се признае.
- 5 Впоследствие секретариатът на Първоинстанционния съд връчва на Парламента жалбата, както и препис от споменатата по-горе записка.
- 6 С отделен акт, подаден на 15 декември 2005 г., Парламентът повдига възражение за недопустимост на основание член 114, параграф 1 от Процедурния правилник. Жалбоподателят представя становището си по това възражение на 10 април 2006 г.

- 7 С определение от 15 декември 2005 г. в изпълнение на член 3, параграф 3 от Решение 2004/752 Първоинстанционният съд препраща настоящото дело пред Съда на публичната служба. Жалбата е вписана в неговия секретариат под номер F-102/05.
- 8 На 16 юни 2006 г. по искане на Съда на публичната служба адвокатът на г-н Eistrup изпраща на неговия секретариат вариант на жалбата, подписан саморъчно.
- 9 При тези обстоятелства Съдът на публичната служба отхвърля с обжалваното определение възражението за недопустимост, направено от Парламента.

Относно обжалваното определение

- 10 След като припомня, че в определение от 24 февруари 2000 г. по дело FTA и др./Съвет (T-37/98, Recueil, стр. II-373, наричано по-нататък „определението по дело FTA“, точка 26) Първоинстанционният съд е дал тълкуване, че член 43, параграф 1, първа алинея от неговия процедурен правилник изисква саморъчен подпис на адвоката на ищеца или жалбоподателя, Съдът на публичната служба признава, че използването от адвоката на г-н Eistrup на печат, възпроизвеждащ неговия подпис, представлява нередовност. При все това според Съда на публичната служба такава нередовност, установена на етапа на подаване на жалбата, не е можела, с оглед на обстоятелствата по случая, да доведе до недопустимост на жалбата (точки 22—24 от обжалваното определение).
- 11 Във връзка с това Съдът на публичната служба преценява в точка 25 от обжалваното определение, че обясненията, представени от адвоката на г-н Eistrup в отговор на писмото на секретариата на Първоинстанционния

съд с дата 25 октомври 2005 г., не оставят никакво съмнение относно обстоятелството, че този адвокат наистина е бил лицето, подписало жалбата. В този контекст Съдът на публичната служба се позовава на Решение на Първоинстанционния съд от 22 февруари 2006 г. по дело Le Levant 001 и др./Комисия (T-34/02, Recueil, стр. II-267, точка 56) във връзка с дадено в приложение на член 44, параграф 5, буква б) от Процедурния правилник пълномощно от представителя на юридическо лице на адвокат за подаване на искова молба — пълномощно, което е било подписано посредством поставянето на печат.

- 12 В точка 26 от обжалваното определение Съдът на публичната служба припомня, че вследствие обясненията на адвоката на г-н Eistrup секретариатът на Първоинстанционният съд е връчил жалбата на Парламента. В точка 27 той добавя и че е получил от г-н Eistrup вариант на жалбата, подписан саморъчно от неговия адвокат.
- 13 В точка 28 от обжалваното определение Съдът на публичната служба констатира, че Парламентът от своя страна не е посочил никакви доказателства за нарушаване на правото на защита, в случай че жалбата бъде обявена за допустима от гледна точка на изискванията на член 43, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник.
- 14 Поради това Съдът на публичната служба стига до заключението, че предвид обстоятелствата по конкретния случай, обявяване на недопустимостта на жалбата поради неспазване на такова процесуално изискване без съществено отражение върху правораздаването би могло да доведе до непропорционално нарушаване на основното право на достъп на г-н Eistrup до правосъдие, особено в първоинстанционно производство (точка 29 от обжалваното определение).
- 15 Обжалваното определение е връчено на Парламента на 17 юли 2006 г.

По жалбата

Производство

- 16 Със становище, внесено в секретариата на Първоинстанционния съд на 23 август 2006 г., Парламентът подава настоящата жалба.
- 17 Член 146 от Процедурния правилник разпорежда, че след представяне на писмените становища Първоинстанционният съд, въз основа на доклад на съдията докладчик и след като изслуша страните, може да реши да се произнесе по жалбата, без да провежда устна фаза на производството, освен ако някоя от страните не представи мотивирано искане да бъде изслушана. Искането се представя в едномесечен срок от съобщаването на страната, че писмената фаза на производството е приключила.
- 18 С подадения на 10 ноември 2006 г. писмен отговор г-н Eistrup иска от Първоинстанционния съд да насрочи съдебно заседание, „като се има предвид решаващият характер на спорната формалност за [него] и за неговата жалба срещу Парламента“.
- 19 Това искане следва да се отхвърли, от една страна, като преждевременно с оглед на разпоредбите на член 146 от Процедурния правилник, а от друга страна, като несъдържащо конкретно и специфично посочване на мотивите, поради които г-н Eistrup желае да бъде изслушан.
- 20 Със становище от 6 декември 2006 г. Парламентът иска съгласно член 143 от Процедурния правилник да му се разреши подаването на писмена реплика. С решение от 13 декември 2006 г. това искане е отхвърлено. В същия ден писмената фаза на производството е приключена.

- 21 Въз основата на доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (състав по жалбите) установява, че страните не са представили искане за насрочване на съдебно заседание в едномесечния срок, считано от уведомяването за приключване на писмената фаза на производството, и взема решение в приложение на член 146 от Процедурния правилник да се произнесе без провеждане на устна фаза на производството.

Искания на страните

- 22 Парламентът моли Първоинстанционния съд:

- да отмени обжалваното определение,
- да се произнесе окончателно по спора, като обяви за основателно възражението за недопустимост,
- да отхвърли жалбата като недопустима,
- да се произнесе по съдебните разноски в съответствие със закона.

- 23 Г-н Eistrup моли Първоинстанционния съд:

- като главно искане — да отхвърли жалбата,

- при условията на евентуалност — да препрати делото на Съда на публичната служба,

- да осъди Парламента да заплати съдебните разноски.

Доводи на страните

- 24 В подкрепа на своята жалба Парламентът изтъква едно правно основание, изведено от неспазването на общностното право от страна на Съда на публичната служба. Това правно основание се разделя на две части, обхващащи съответно нарушение на член 43, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник и на принципа на правна сигурност.
- 25 По смисъла на първата част от своето правно основание Парламентът счита, че Съдът на публичната служба е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е обявил за недопустима поради нарушение на член 43, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник подадената от г-н Eistrup жалба, макар че неговият адвокат не е положил своя саморъчен подпис върху нея.
- 26 Що се отнася до позоваването от страна на Съда на публичната служба на решението по дело *Le Levant 001* и др./Комисия, посочено по-горе, Парламентът подчертава, че това решение се е отнасяло до член 44, параграф 5, буква б) от Процедурния правилник, а не до член 43, параграф 1, първа алинея от него. Неспазването на член 44, параграф 5, буква б) обаче би могло да бъде отстранено по силата на член 44, параграф 6, докато в случай на неспазване на член 43, параграф 1, първа алинея относно изискването оригиналите на материалите по делото да бъдат подписани от адвоката на страната отстраняване на нередовността не се предвижда. Следователно посоченото решение не е правнорелевантно в конкретния случай.

- 27 Доколкото Съдът на публичната служба констатира в точка 25 от обжалваното определение, че „адвокатът на жалбоподателя наистина е лицето, подписало жалбата“ — констатация, от която се разбираше, че адвокатът наистина е бил лицето, подписало жалбата, като сам е поставил печата със своя подпис върху оригинала на жалбата — Парламентът си задава въпрос каква е ползата да се използва печат, вместо жалбата да се подпише саморъчно, ако въпросното лице присъства. Във всеки случай понастоящем било невъзможно да се установи със сигурност, че в момента на изпращане на жалбата адвокатът наистина е приел като свои формулировките в нея.
- 28 С втората част от своето правно основание Парламентът упреква Съда на публичната служба, че е нарушил принципа на правната сигурност, като не е спазил разпоредбите на Процедурния правилник относно допустимостта на жалбата. Всъщност никоя от разпоредбите на общностното право не ограничавала правото на позоваване на нарушение на Процедурния правилник само до случаите, когато това нарушение е накарало правото на защита. Изискването за подпис представлявало условие за допустимост по същия начин както спазването на процесуалните срокове, така че Съдът на публичната служба не можел да се позовава на принципите за пропорционалност и за достъп да правосъдие, за да избегне прилагането на член 43, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник.
- 29 Г-н Eistrup възразява, че нито Процедурният правилник на Първоинстанционния съд, нито свързаните с него текстове уточняват какво следва да се разбира под „подпис“. Освен това нито определението по дело FTA, нито което и да било друго решение на някоя юрисдикция давали ясно определение на това понятие, а още по-малко на понятието „саморъчен подпис“. Освен това в правния ред на някои държави като датския правен ред използването на печат обикновено се приемало за материалите по делата. При всяко положение в конкретния случай била допусната извинима грешка, така че жалбата не можело да се обяви за недопустима.
- 30 Във връзка с това г-н Eistrup поддържа на първо място, че член 43, параграф 1 от Процедурния правилник по никакъв начин не уточнява дали подписът на една жалба трябва да спазва определена форма. Той добавя, че по смисъла на своите практически указания към страните (ОВ L 87, 2002 г., стр. 48) (точка I 2)

в случай на изпращане по електронна поща Първоинстанционният съд не приема „компютърно създадено“ точно копие на подпис. В замяна на това този текст не изключвал изпращането на точно копие на саморъчен подпис. Що се отнася до член 6, параграф 3 от Указания за секретаря на Първоинстанционния съд от 3 март 1994 г. (ОВ L 78, стр. 32), последно изменени на 5 юни 2002 г. (ОВ L 160, стр. 1), според които секретарят приема само документи, върху които фигурира оригиналният подпис на адвоката или на представителя на съответната страна, г-н Eistrup смята, че тази разпоредба въобще не дава ясна представа за това какво следва да се разбира под „подпис“ или под „оригинален“ подпис.

31 Г-н Eistrup счита, че следователно се налага да се анализира функцията на саморъчния подпис. Той цели да гарантира автентичността, целостта и неоспоримия характер на текста, съдържащ се в подписания документ, и по-конкретно да увери адресата по отношение на обстоятелството, че подписът е бил положен от определено лице, а именно титуляра на подписа. От това г-н Eistrup прави заключението, че използването на печат трябва да се счита, поне в Дания, за изпълняващо тези условия и следователно като подобно на саморъчния подпис посредством химикалка или писалка с мастило. Впрочем Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайни) (СХВП) също считала използването на точно копие на подпис като допустим начин за подписване (Решение на Първоинстанционния съд от 6 септември 2006 г. по дело DEF-TEC Defense Technology/СХВП — Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR), T-6/05, Recueil, стр. II-2671, точка 3].

32 Що се отнася до риска от неправомерно използване на такъв печат, датското право било разрешило този проблем, като възложило на автора на едно такова точно копие на подпис задължението да доказва, че в определен конкретен случай е налице злоупотреба. Следователно подпис, положен посредством печат, се ползвал с презумпция за автентичност. С други думи, авторът на точното копие на подпис носел риска, свързан с използването на печат. Впрочем рискът подпис да бъде подправен бил свързан не само с използването на печати, но и с подписа посредством химикалка.

33 В този контекст г-н Eistrup подчертава, че Парламентът нито за момент не е оспорил, че неговият адвокат е бил упълномощен да го представлява, че този адвокат действително е бил авторът на жалбата или че точното копие на подписа е било положено от същия адвокат.

34 На второ място г-н Eistrup се противопоставя на тезата на Парламента, че не би могло да се прави позоваване на решението по дело Le Levant 001 и др./Комисия, посочено по-горе, тъй като то се отнасяло до документ, чиито нередовности е можело, за разлика от конкретния случай, да бъдат отстранени по силата на член 44, параграф 6 от Процедурния правилник. Той подчертава, че в това решение Първоинстанционният съд, вместо да преценява дадено отстраняване на нередовност като необходимо, е преценил, че разпоредбата на член 44, параграф 5 от Процедурния правилник не е била нарушена, тъй като подписът, положен посредством печат върху пълномощното, дадено на адвокат от неговите клиенти, е бил напълно валиден. Това решение било релевантно в настоящия случай, предвид обстоятелството, че от член 7, параграф 3 от Указанията за секретаря следвало изрично, че документите, които следва да се представят съгласно член 44, параграф 5, букви а) и б) от Процедурния правилник, трябва да включват предоставеното на адвоката пълномощие, „подписано“ от представител на съответното юридическо лице. Следователно за да бъде едно такова пълномощие валидно, то следвало да спазва свързаното с подписа изискване. Първоинстанционният съд обаче бил приел използването на печат в случая, по който е постановено Решение по дело Le Levant 001 и др./Комисия, посочено по-горе.

35 Във връзка с определението по дело FTA г-н Eistrup изтъква, че същностният въпрос, повдигнат в делото, което е в основата на това определение, е бил дали лице, различно от адвоката на ищците, е можело валидно да подпише исковата молба от името на адвоката, а не по какъв начин е трябвало да се положи този подпис върху исковата молба. Следователно когато Първоинстанционният съд е дал тълкувание, че член 43, параграф 1 от Процедурния правилник изисква „саморъчен подпис“, ставало въпрос за *obiter dictum*. Освен това, като се е въздържал да уточни какво следва да се разбира под „саморъчен подпис“ Първоинстанционният съд не се произнесъл по въпроса дали използването на печат би могло да се счита за валиден начин за подписване.

36 На трето място г-н Eistrup твърди, че използването на печат следва да се счита, поне в Дания, за саморъчен подпис, който е валиден и сравним с подписа, изписан с писец. Такъв би бил именно случаят при представянето на процесуални документи пред датските съдилища.

37 На четвърто място той посочва, че при всяко положение използването на печата от неговия адвокат трябва да се счита за извинима грешка. Във връзка с това той се позовава на следните обстоятелства:

- нито понятието за „подпис“, нито това за „оригинал“ на подпис не са били ясно дефинирани в общностното право,
- Практическите указания към страните изключват единствено компютърно създадените точни копия на подписи,
- според общностната съдебна практика материалите по делата могат да се подписват посредством печат, когато няма никакво съмнение, че авторът е приел като свое тяхното съдържание и разполага с валидно пълномощно,
- в конкретния случай самоличността на автора на жалбата не е предмет на никакво съмнение,
- в Дания е допустимо използването на печат, възпроизвеждащ подпис,
- квалифицирането на настоящата жалба като недопустима би било крайно тежко.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 38 Със своята жалба Парламентът отправя упрек към Съда на публичната служба, че е допуснал грешка при прилагане на правото при приложението на член 43, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник, тълкуван с оглед на принципа за правна сигурност.
- 39 Съгласно посочената процесуална разпоредба „[о]ригиналът на всеки материал по делото трябва да бъде подписан от представителя или адвоката на страната“.
- 40 Тази разпоредба трябва да се тълкува в смисъл, че изисква саморъчният подпис на упълномощения от жалбоподателя адвокат да фигурира върху оригинала на жалбата (определение по дело FTA, точки 23, 26 и 27). Именно това тълкуване възприемат Указанията за секретаря на Първоинстанционния съд, които в член 6, параграф 3 повеляват на секретаря да приема само документи, върху които фигурира „оригиналният подпис на адвоката“.
- 41 Следователно Съдът на публичната служба основателно е преценил в точки 24 и 25 от обжалваното определение, че използването от адвоката на г-н Eistrup на печат, възпроизвеждащ неговия подпис, е било нередовност в стадия на подаване на жалбата, като се има предвид, че подписът посредством този печат не е представлявал пряко положен подпис, както изисква член 43, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник. Всъщност макар разглежданият печат да е възпроизвеждал формата на подписа на адвоката, истина е, че този начин за подписване има непряк характер и че жалбата не е съдържала оригиналния подпис на адвоката.
- 42 Нито един от доводите, представени от г-н Eistrup, не е в състояние да обезсили този извод.

- 43 Така на първо място следва да се отхвърли като неотносим доводът, който г-н Eistrup възнамерява да изведе от решението по дело Le Levant 001 и др./Комисия, посочено по-горе, че това решение, като приема подписа чрез точно копие, положен върху пълномощието, което е дадено на адвокат, за да подаде искова молба в приложение на член 44, параграф 5, буква б) от Процедурния правилник, дефинира термина „подпис“ по смисъла на член 7, параграф 3 от Указанията за секретаря, като тази дефиниция е релевантна и в конкретния случай (вж. точка 34 по-горе).
- 44 В този смисъл е достатъчно да се отбележи, че член 44, параграф 5, буква б) от Процедурния правилник изисква единствено „доказателство, че дадените на адвоката правомощия са му били надлежно предоставени“. Не е задължително такова доказателство да се изразява в документ, съдържащ саморъчния подпис на упълномощителя. Макар и да е вярно, че член 7, параграф 3 от Указанията за секретаря изисква „пълномощие [...], подписано от представител на юридическото лице“ [неофициален превод], тази разпоредба не би могла да се тълкува като внасяща промяна в разпоредбата на член 44, параграф 5, буква б) от Процедурния правилник — която впрочем не би могла да бъде изменяна чрез Указанията за секретаря, — а по-скоро трябва да се разбира като позоваваща се на най-обичайната форма за представяне на такова пълномощие, без все пак да изключва която и да било друга възможност за доказване, че пълномощието е било надлежно предоставено. За сметка на това текстът на член 43, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник не позволява да се приеме неподписана жалба, дори да е представено доказателство, че тя е била одобрена под форма, различна от полагаането на саморъчен подпис, от страна на адвоката или представителя, от името на когото е подадена.
- 45 На второ място, предвид формалното изискване, въведено с член 43, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник, в настоящия контекст е неотнормимо позоваването на решението по дело FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR, посочено по-горе, което цитира вътрешно решение на СХВП, позволяващо използването на точно копие на подписа на отговорните служители на СХВП за целите на дадено решение, съобщение или уведомление на последните. Като цяло обстоятелството, че използването на факсове, на телекс, на телеграми или на съобщения по електронна поща се допуска в области, които не са подчинени на по-стриктни изисквания за форма, като съобщенията в областта на марката на Общността (правила 55 и 79—82 от

Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189), е лишено от релевантност.

- 46 Същото се отнася, на трето място, до довода, според който от точка I 2 от Практическите указания към страните следва да се заключи а contrario [по аргумент на противното], че когато изпращането се извършва по електронна поща, Първоинстанционният съд приема точни копия на саморъчен подпис (вж. точка 30 по-горе). Всъщност въпросното указание се отнася единствено до използването на технически средства за комуникация, посочени като такива в член 43, точка 6 от Процедурния правилник. Следователно то е лишено от релевантност за тълкуването на параграф 1, първа алинея от този член.
- 47 Съдът на публичната служба обаче е преценил, че с оглед на обстоятелствата по конкретния случай неспазването от адвоката на г-н Eistrup на член 43, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник не би могло да доведе до недопустимост на жалбата. Така той е сметнал, че изискването за саморъчен подпис може да не се приложи, ако обстоятелствата по конкретния случай изискват това.
- 48 В това отношение е уместно да се припомни, че липсата на саморъчен подпис на исковата молба или жалбата от адвокат, оправомощен за тази цел, не спада към формалните нередовности, които могат да се отстранят съгласно член 21, втора алинея от Статута на Съда на Европейските общности, съгласно член 44, параграф 6 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд и съгласно член 6, параграфи 1, 4 и 5 от Указанията за секретаря на Първоинстанционния съд.
- 49 Освен това, макар член 43, параграф 6 от Процедурния правилник да позволява след измененията на този правилник, приети на 6 декември 2000 г. (ОВ L 322, стр. 4), използването на факсове и съобщения по електронна поща, то валидността на съобщение, осъществено посредством тези

електронни средства, е подчинена на условието „подписаният оригинал на материала по делото“ да бъде депозиран в секретариата на Първоинстанционния съд не по-късно от 10 дни след това. Впрочем макар член 43, параграф 7 да овластява Първоинстанционния съд след измененията на Процедурния правилник, приети на 12 октомври 2005 г. (ОВ L 298, стр. 1), да определя с подлежащо на публикуване в *Официален вестник на Европейския съюз* решение условията, при които материал по делото, изпратен на Секретариата по електронен път, „се счита за оригинал на този акт“, следва да се констатира, че такова решение още не е било прието.

- 50 При актуалното състояние на правото относно общностните съдопроизводствени процедури саморъчно положеният от адвоката подпис върху оригинала на исковата молба или жалбата е единственият начин, позволяващ да се гарантира, че отговорността за реализирането и за съдържанието на този материал по делото е поета от лице, което е оправомощено да представлява ищеца или жалбоподателя пред общностните съдебни органи (вж. в този смисъл Определение по дело FTA, точки 25 и 26).
- 51 Така изискването за саморъчен подпис по смисъла на член 43, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник цели да гарантира с оглед на правната сигурност автентичността на исковата молба или жалбата и да изключи риска те всъщност да не са дело на автора, оправомощен за тази цел. Ето защо това изискване трябва да се счита за съществено изискване за форма и да бъде обект на стриктно прилагане, така че неговото неспазване да води до недопустимост на исковата молба или жалбата.
- 52 Що се отнася до поставянето върху исковата молба или жалбата на печат, възпроизвеждащ подписа на упълномощения от ищеца или жалбоподателя адвокат, следва да се установи, че този непряк и механичен способ за „подписване“ сам по себе си не позволява да бъде установено, че именно адвокатът е подписал съответния материал по делото.
- 53 Що се отнася до констатацията на Съда на публичната служба в точка 25 от обжалваното определение, според която представените от адвоката на г-н Eistrup обяснения не оставят никакво съмнение относно обстоятелството,

че именно този адвокат е бил лицето, подписало жалбата, уместно е да се отбележи, че искова молба или жалба, засегнати от съществен порок в момента на своето подаване, не биха могли да се санират чрез обикновено изявление, което е последващо и външно спрямо самия материал по делото, тъй като липсата на саморъчен подпис не спада към формалните нередовности, които могат да се отстранят в хода на производството (вж. точка 48 по-горе). Впрочем такова изявление само по себе си не е достатъчно също така да валидира съобщения по електронна поща или факсове, когато те не са последвани от „подписания оригинал на материала“.

54 Следва да се добави, че макар г-н Eistrup да е потвърдил, че адвокатът му лично е подписал жалбата посредством печат, възпроизвеждащ неговия подпис (точка 20 от обжалваното определение), може само да се установи, че начинът на подписване на жалбата спада единствено към вътрешната сфера на кабинета на въпросния адвокат и обикновено не е достъпна за контрол нито от насрещната страна, нито от съда. Следователно не става дума за обстоятелство, което обективно да е от естество, позволяващо да се гарантира без никакво съмнение, че отговорността за реализирането и за съдържанието на жалбата е била поета от адвокатата на г-н Eistrup.

55 Не противоречи на това заключение решението на Съда от 18 януари 2007 г. по дело РКК и КНК/Съвет (C-229/05 P, Recueil, стр. I-439, точки 114—119). В това решение, след като е призован да се произнесе по стойността на изявленията на адвокатата на ищец, целящи да бъде признато за законно даденото от ищеца на адвокатата пълномощно, Съдът е преценил, че тези изявления, направени от член на адвокатурата на една от държавите-членки, подчинен в това си качество на кодекс на професионалната етика, са достатъчни в особените обстоятелства по конкретния случай, за да се установи, че ищецът е бил компетентен да упълномощава адвокати. Особеността на това дело обаче се е изразявала във факта, че ищецът е бил организация, лишена от юридическа правосубектност, което е накарало Съда да подчертае, че нито разпоредбите на неговия статут, нито тези на неговия процедурен правилник или тези на процедурния правилник на Първоинстанционния съд са били замислени с оглед на подаването на иск от такава организация. Според Съда в тази изключителна ситуация е било оправдано да се избегне прекален формализъм и поради това да се позволи на организацията ищец да доказва с всякакви доказателствени средства, че е компетентна да упълномощава адвокати.

- 56 За сметка на това в конкретния случай такава изключителна ситуация не е налице, тъй като изискването за саморъчен подпис в качеството си на съществено изискване за форма (вж. точка 51 по-горе) е точно закрепено от разпоредбите на член 43, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, както се тълкуват от гореспоменатата съдебна практика.
- 57 Тази констатация не се обезсилва и от решението на Първоинстанционния съд от 13 януари 2004 г. по дело *Thermenhotel Stoiser Franz и др./Комисия (T-158/99, Recueil, стр. II-1, точки 42—45)*, като се има предвид, че в случая, по който е постановено това решение, исковата молба действително е носела саморъчния подпис на адвоката на ищеца и че Първоинстанционният съд е могъл да провери автентичността на този подпис, като го сравни с други подписи на същия адвокат, т.е. въз основа на обективни фактори, а не с оглед на негово последващо и външно спрямо съответните писмени документи изявление.
- 58 Предвид изложеното по-горе, липсата на саморъчен подпис също не може да се счита за отстранена поради факта, че от една страна, жалбата на г-н Eistrup е била връчена на ответника в първоинстанционното производство, а от друга страна, Съдът на публичната служба е получил от страна на г-н Eistrup вариант на жалбата, подписан саморъчно от неговия адвокат (точка 27 от обжалваното определение). Очевидно исковите молби или жалбите не стават допустими само поради това, че са връчени на насрещната страна. Що се отнася до изпращането на нова жалба от г-н Eistrup, достатъчно е да се припомни, че последната е била подадена в Съда на публичната служба едва на 16 юни 2006 г. Както Парламентът основателно е отбелязал, това подаване е станало след изтичане на срока за подаване на жалба.
- 59 Накрая, следва да се припомни, че Съдът на публичната служба е преценил, че Парламентът не е доказал нарушаване на правото на защита в хипотезата, при която жалбата бъде призната за допустима, докато обявяване на недопустимостта на жалбата поради неспазване на процесуално изискване без

съществено отражение върху правораздаването би довело до непропорционално нарушаване на основното право на достъп до правосъдие (точки 28 и 29 от обжалваното определение). В това отношение следва да се подчертае, че изискването за саморъчен подпис по смисъла на член 43, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник представлява съществено изискване за форма (вж. точка 51 по-горе). Нарушението на съществено изискване за форма обаче води до недопустимост на исковата молба или жалбата (вж. в този смисъл Определение на Първоинстанционния съд от 8 февруари 1993 г. по дело Stagakis/Парламент, T-101/92, Recueil, стр. II-63, точка 8), без да е необходимо да се разглеждат последиците от такова нарушение, и по-конкретно да се проверява дали липсата на саморъчен подпис върху исковата молба или жалбата е причинила вреда на насрещната страна (вж. в този смисъл Решение на Съда от 6 април 2000 г. по дело Комисия/ICI, C-286/95 P, Recueil, стр. I-2341, точки 42 и 52).

- 60 От това следва, че поставянето върху искова молба или жалба на печат, възпроизвеждащ подписа на упълномощения от ищеца или жалбоподателя адвокат, води до недопустимостта на исковата молба или жалбата, независимо от обстоятелства като взетите предвид в обжалваното определение.
- 61 От гореизложеното следва, че Съдът на публичната служба е допуснал грешка при прилагане на правото, като е преценил, че установената процесуална нередовност не е можела, с оглед обстоятелствата по конкретния случай, да доведе до недопустимостта на жалбата.
- 62 Уместно е обаче да се припомни, че ако мотивите на постановено в първоинстанционното производство решение разкриват нарушение на общностното право, но неговият диспозитив изглежда обоснован по други правни съображения, жалбата следва да бъде отхвърлена (Решение на Съда от 9 юни 1992 г. по дело Lestelle/Комисия, C-30/91 P, Recueil, стр. I-3755, точка 28; вж. в този смисъл и Решение на Съда от 12 ноември 1996 г. по делото Ојћа/Комисия, C-294/95 P, Recueil, стр. I-5863, точка 52).

63 В конкретния случай г-н Eistrup се позовава на извинимия характер на грешката, която е била допусната.

64 В това отношение следва да се отбележи, че една извинима грешка е можело не да направи допустими исквата молба или жалбата, опорочени от липсата на саморъчен подпис, а да възпрепятства изтичането на срока за подаване на исквата молба или жалбата по отношение на заинтересования, така че редовно подписаният вариант на жалбата, подаден на 16 юни 2006 г. в секретариата на Съда на публичната служба, да не бъде засегнат от забавяне.

65 Достатъчно е обаче да се констатира, че г-н Eistrup нито се е позовал на извънредно обстоятелство, което е възпрепятствало неговия адвокат да положи саморъчния си подпис върху жалбата, нито е установил, че като е използвал печат на подпис, неговият адвокат е проявил цялата грижа, която се изисква от нормално осведомено лице (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 16 март 1993 г. по дело Blackman/Парламент, T-33/89 и T-74/89, Recueil, стр. II-249, точка 34 и Определение на Първоинстанционния съд от 9 юли 1997 г. по дело Fichtner/Комисия, T-63/96, Recueil FR, стр. I-A-189 и II-563, точка 25). Прочитът на съответните текстове обаче, по-конкретно на член 6, параграф 3 от Указанията за секретаря и на определението по дело FTA, е трябвало да го накара като усърден и осведомен професионалист да подпише саморъчно жалбата.

66 От това произтича, че не би могло да има полезно позоваване на понятието за извинима грешка.

67 Като следствие има основание да се отмени обжалваното определение.

По възражението за недопустимост

- 68 В съответствие с член 13, параграф 1 от приложението към Статута на Съда, ако жалбата е основателна, Първоинстанционният съд може в случай на отмяна на решението на Съда на публичната служба да реши сам спора, когато фазата на производството позволява това. Конкретният случай е такъв.
- 69 От точки 38—67 по-горе следва, че повдигнатото пред Съда на публичната служба от Парламента възражение за недопустимост трябва да бъде прието. Вследствие на това има основание жалбата на г-н Eistrup да се отхвърли като недопустима.

По съдебните разноски

- 70 Съгласно член 148, първа алинея от Процедурния правилник, когато жалбата е основателна и окончателното решение по правния спор се взема от Първоинстанционния съд, той се произнася по съдебните разноски.
- 71 Съгласно член 87, параграф 2, първа алинея от същия правилник, приложим към производството за обжалване по силата на член 144 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

- 72 При все това съобразно член 88 от Процедурния правилник, приложим към подадени от институциите жалби по член 144 и член 148, втора алинея от същия правилник, в спорове между Общностите и техни служители институциите по принцип понасят направените от тях разходи.
- 73 При тези условия всяка страна ще понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (състав по жалбите)

реши:

- 1) **Отменя определението на Съда на публичната служба на Европейския съюз от 13 юли 2006 г. по дело Eistrup/Парламент (F-102/05, все още непубликувано в Сборника).**
- 2) **Отхвърля жалбата, подадена от г-н Eistrup пред Съда на публичната служба по дело F-102/05, като недопустима.**

- 3) **Всяка страна понася направените от нея съдебни разноси, отнасящи се до първоинстанционното производство и до производството по обжалване.**

Vesterdorf

Jaeger

Pirrung

Vilaras

Legal

Обявено в открито заседание в Люксембург на 23 май 2007 година.

Секретар

Председател

E. Coulon

B. Vesterdorf